

Generace Padesát Plus - Jak dál?

Když jsem byl před časem požádán, abych převzal „patronát“ rubriky *Generace Padesát Plus*, tak jsem si uvědomil, že stojím před otázkou, kterou jsem dosud neřešil: Mám zajišťovat čtení pro ty, kteří po padesátce začínají odpočítávat (nebo už nějakou dobu odpočítávají) svůj čas. A protože pro tuto věkovou skupinu někdo (nevím kdo!) stanovil startovací hranici právě na padesátce, napadlo mě, že mi už uběhlo více než jedno čtvrtstoletí a já svůj čas zatím neodpočítávám. V té chvíli mě poněkud důvěrně oslovil Jób svým vyznáním: „Rychleji než tkalcův člunek uběhly mé dny...“ (Jb 7,6)

V domnění, že bych u Jóba mohl najít inspiraci pro určení směru, jakým bychom se v této rubrice měli ubírat, jsem četl další verš, ale tam jsem narazil na jeho bolestný výkřik: „Bože, pomni, že můj život uprchne jak vítr...“ Usoudil jsem, že taková lamentace by nebyla vhodným motivem pro rubriku naší vyzrálé generace „padesátníků – a více“. Tato slova Jób vyřkl ve chvíli, kdy byl na dně svého utrpení, kdy ani přátelé pro něj nenašli slovo povzbuzení a kdy mu vlastní žena přála smrt. Když je pronesl, viděl před sebou temnou budoucnost. Jak sám později doznal, dosud o Bohu jenom slyšel, a proto se potřeboval posunout k horizontu, na kterém by Boha spatřil a získal tak jasný výhled.

Přeji si, aby rubrika *Generace Padesát Plus* ukazovala na realitu, ve které my věkem odrostlejší žijeme. Je pravda, že po padesátce si každý dříve nebo později začne všimnout toho, co v mládí neviděl: začne vnímat skutečnost, že se někam posouváme a že je to posun, který nelze zastavit. V žádném případě to však neznamená tragedii. Není to posun samovolný, ale je řízen z nebeského velínu samotným Stvořitelem. On to naplánoval tak, že jsme unášeni prostorem i časem.

Když si jako důchodci – pokud nám to čas dovolí – za teplého letního dne lehnete na sluníčko a díváte se na bezmračnou oblohu a máte pocit, že se čas i všechno kolem vás zastavilo, pak je to jen klamné zdání. Jsme stále v pohybu – a to i tehdy když sami stojíme nebo ležíme. V pohybu jsou kontinenty – Amerika se každým rokem od Evropy vzdaluje asi 3 až 8 cm. V galaxii Mléčné dráhy se pohybujeme rychlostí větší než 2 miliony km za hodinu. A celá naše galaxie i se sluncem se řítí směrem k souhvězdí Lyry rychlostí 70 000 km za hodinu.

Ovšem jako jsme unášeni prostorem, tak jsme unášeni časem, a to k věčnosti. Rozdíl je ovšem v tom, že pohyb v prostoru neovlivníme, ale čas – i ten po padesátce – je náš. Každý den je Božím darem a Bůh nechává na našem rozhodnutí, jak ho využijeme. Jestli jenom pro sebe, nebo pro toho, kdo nám ten dar dává.

Generace Padesát Plus by měla přijmout za své heslo slova žalmu: „Ti, kdo v domě Hospodinově jsou zasazeni, kdo rostou v nádvořích našeho Boha, ještě v šedinách ponesou plody, zůstanou statní a svěží, aby hlásali, že Hospodin je přímý, skála má, a podlosti v něm není!“ (Ž 92,14-16)

Jiří Drejnar